

Kapitola č. 1: Pohled na dění doma

Byl krásný vlahý jarní den, slunce občas vysvitlo zpoza mraků a ptáci si zpívali své oslavné ódy na příchod nejkrásnějšího ročního období. Zahradou obrovského panství v Surrey se proháněl lehký, skoro až laškovný vítr. Nic nerušilo tuto idylku.

„Ty pitomče!“ ozvalo se zařvání z jednoho okna.

Ano, nic nerušilo tuto idylku. Kdyby někdo stál pod okny, viděl by velmi pohlednou ženu s dlouhými hnědými vlasy spletenými do copu, jak rozráží okno, v tváři výraz nepřičetnosti. Nutno dodat, že by onoho pozorovatele následně zasáhlo do hlavy několik knih, které vyletěly z okna pár sekund poté. Šířily kolem sebe nesnesitelný zápach.

A libý hlas se dále nesl krajem. „Podívej, je mi jasné, že stále musíš strkat nos do všeho, co vidíš, ale proč, PROBOHA, proč jsi musel zkoušet obsah zkumavek ze Zipovy laboratoře, a to v knihovně?! Bože, to je puch!“

„Tu poslední poznámku jsi mohla vypustit, to již můj čichometr zaznamenal!“ odpověděl jí mírně přidušený mužský hlas.

Lara Croft, světoznámá archeoložka momentálně se zotavující ze svého posledního dobrodružství, které začalo bezprostředně po Spáčově pádu, propichovala pohledem svého společníka – lovce démonů Kurtise Trenta, který zmíněnou akci absolvoval také. Jaký byl základní rozdíl mezi těmito dvěma dobrodruhy bylo patrné již na první pohled (nebo spíše poslech). Ne že by Lara byla zuřivá povaha, to ani náhodou. Jediný problém byl v tom, že Kurtise zatraceně bavilo ji provokovat.

A dost se mu to dařilo.

„Byl tohle tvůj další kousek, co jste si smluvili s tím všemělem?“ kuckala, zatímco se po zemi sunuli ke dveřím – veškerý zápach totiž zůstával ve vzduchu a v místnosti už bylo nedýchatelně. „Protože jestli ano, tak vás oba zabiju!“

Už byli na chodbě a zabouchli za sebou dveře. Kurtis se už neudržel a zatímco Lara vstala a nahýbala se přes zábradlí hlavní haly v pozici asi-budu-zvracet, válel se po zemi smíchy. Archeoložka po něm hodila zlým okem. „Beru to jako ano.“

To ale lovce démonů nezastavilo. Pořád se nebyl schopný zvednout a pomalu mu slzely oči – i když to mohlo být i tím plynem. „Ježíš, Laro, kdyby ses viděla!“ vypravil ze sebe a pak zase klesl na koberec v opakované křeči hysterického chechotu.

Protočila oči a pomohla mu se vyškrábat na nohy, to už se trošku uklidnil a jen lehce zarudlé oči prozrazovaly, že se před chvílí přestal kontrolovat. Konečně se dal dohromady a s pracně udržovaným vážným výrazem Laře uhladil vlasy, co jí poněkud trčely všude možně. „Neměj starost, když už máš něco mít, tak po ruce smeták a kýbl s vodou se silným odsmraďovačem!“ zavrčela, bylo ale vidět, že jí lehce cukají koutky. „Takže, řekneš mi, co to sakra bylo zač?“

„Rád,“ zakřenil se. „Říká se tomu NEHODA, lady Croftová, NEHODA.“

Zip si byl vědom toho, že Croftovic panství podstupuje dost závažnou změnu svého jindy poklidného chodu, který býval rušen snad jen Lařinými tréninky, při kterých masakrovala vše kolem sebe – včetně Winstona, posledního (a kupodivu ještě žijícího) obyvatele budovy. Od té doby, co tu s nimi na nějakou dobu zůstal ten amík, se všechno postavilo na hlavu a odkráčelo ladnými pohyby pleši pryč. Zkrátka, byl tu blázelec. Lara a Kurtis se celé dny pošťuchovali nebo trénovali, chystali se totiž na další misi. To jim ale nezabránilo, aby se masakrovali sami mezi sebou. Zip si alespoň na chvíli sice mohl oddechnout, ovšem, její provokace mu nechyběly, protože ho jimi zasypávala stále stejně – a co ho těšilo, měl nového komplice, se kterým mohli Laru dohánět k šílenství.

To byl také důvod, proč se Zip rozhodl začít dělat něco pro své duševní zdraví. Možnost psychologa hned zavrhl – nedovedl si představit, že přijde k doktorovi a spustí: „Víte, pracuju u ženský, co odkrouhla asi tak...no, já nevím, kolik chlapů vlastně už, já u ní dělám od tý doby, co mi pomohla z lochu, kterýho tak polovinu vystřílela...ale od tehdy to bude snad jen nějakých padesát, šedesát lidí...“. Cvičit se mu nechtělo, takže se rozhodl pro relativně nejjednodušší způsob – meditaci.

„Jsem klidný a vyrovnaný,“ odříkával podle knihy, co před ním ležela. Nohy měl složené do tureckého sedu a ruce v klasické pozici pro meditace – spojené palce a prostředníčky, ruce položené hřbetem na kolenou. Napřímil se a zavřel uvolněně oči. „Nic nemůže narušit mou duševní rovnováhu.“

Zrovna v ten moment se rozletěly dveře do obývacího pokoje, kde seděl, a jimi proletěl Kurtis, na zemi provedl parakotoul a uskočil Laře, co se ho evidentně pokoušela praštit. Ta se ale nenechala tak snadno odbýt a přenesla se vedle něj saltem, co udělala přes momentálně pracně se soustředícího Zipa.

„Můj dech je klidný a mé okolí též, jsme oba naplněni mírem a láskou,“ pronášel dál klidným hlasem, když oba dobrodruzi žuchli vedle něj na koberec, modrooký muž zrovna držel archeoložce ruce, aby nemohla pokračovat v sérii úderů. Jak slyšeli jeho slova, tak se oba pomalu zastavili, zděšeně na sebe pohlédli a v pozici bojujícího sousoší strnuli s otevřenými ústy. To Zipa ale nezastavilo. „Kolem panuje harmonie a lidský soulad. Cítím ho ve svém srdci i myslí...“

To už ale bylo na strnulé moc, sesypali se na jednu hromadu a tentokrát dostali záchvat smíchu oba dva. Meditující ovšem ignoroval i toto. „Klid naplňuje mé tělo a já cítím sympatie ke všem bytostem...“ Asi chtěl pokračovat v podobném duchu, jenže řehot vedle něj neustával. „...ke všem bytostem, kromě vás dvou pošahanců! Nemáte něco lepšího na práci?!“

„Pokud to chceš vědět, tak zatím ne,“ mírně přidušeně ze sebe vypravila Lara, která se právě vyhrabala zpod Kurtise.

Výše zmíněný jí pomohl na nohy. „Já bych o něčem lepším věděl. Zipe, pokračuj a já mezitím skočím pro kameru.“

„Jak to tak vidím, mír v okolí se sebral a zdrhnul před váma,“ vzdychl technik a vzal do náručí polštářek, na kterém seděl. „Můžete mi alespoň vysvětlit, co tu zas lítáte jak šlehlí dubem?“

„Čímže?“

„Říká se tomu STROM, Kurtisi, STROM...“ rýpla si Lara. Až teď se pořádně napřímila a jak ji viděl, Zip bez přemýšlení vyhrkl,

„Co že máš účes a la koště?!“

Zamračila se. „To ať ti vysvětlí tady génus,“ trhla hlavou k nevinně se tvářícímu lovcí démonů. Černoch na něj jen tázavě pohlédl.

„Mhm...no...víš, jak jsi mi ukazoval tu lahvičku, že chceš prozkoumat tu substanci?“

„Jo, jasně, tu jsem chtěl použít k novým obranným opatřením panství, vždyť jsem ti to přece-“, zarazil se přesně v moment, když uviděl Lařin ještě rozzuřenější výraz. „...vlastně jsem ti to nestihl říct,“ dodal.

„A tomu jistě všichni věříme!“ zaškaredila se na něj Lara.

Mrkli na ni společně. „Alespoň většina v této místnosti.“ zakřenil se Zip. „Takže, co je s tou tekutinou?“

„No, jen že kdybys ji chtěl jen tak náhodou zkoumat, tak je vsáknutá do dvou knih, které zde přítomná vyhodila z okna na zahradu. Jen ale než tam půjdeš, vezmi si plynovou masku.“

„Jo ták!“ zachechtal se Zip. „Tak jestli je v tomhle problém, tak ty knihy vyspravím a ten zápach odstraním, pokud ti to tak pocuchalo peří,“ mrkl na Laru. Ta vypadala, že jí z nosu začnou stoupat obláčky kouře a začne chrlit oheň, nakonec se ale otočila, vyšla z místnosti a se zasupěním vyšla z místnosti.

„Co říkala?“

„Myslím, že Děkuju, Zipe, byla bych moc ráda.“

„Ještě že tu jsi, už jsem potřeboval tlumočníka,“ uchechtl se.

„Potěšení na mé straně,“ zamumlal Kurtis, který si momentálně prohledával kapsy. „Sakra, pořád zapomínám na to, že se mě snaží odnaučit kouřit. Ta ženská je ďábel.“

Za dveřmi se mihl hnědý cop a ženský hlas řekl důrazně, aby to slyšeli oba: „Rohy už jsem si učesala, teď si jdu pro vidle!“

„To je dobře, já ti ještě vyrobím ocásek,“ zavolal za ní Zip, „ale kde máš kopyta?“

„No, a teď sis konečně zodpověděl otázku, proč vás tu mám oba pod jednou střešou,“ ušklíbala se a ukázala na oba muže před ní. „Jedno kopyto americké, druhé kopyto meditativní.“

Kurtis se po ní pobaveně ohlédl, když odešla. „To nebylo moc zdvořilé.“

„Ona nikdy není. A proč se tě vlastně snažila zmlátit?“

„Jo tohle. No, po tom našem plížení ze zamořené zóny se podívala do zrcadla.“

V místnosti plné počítačů a různých technických serepetiček Zip zoufale prohledával všechny šuplíky a hledal atlas – co se dá dělat, nemůže mít talent na vše, momentálně se potřeboval zorientovat v jedné mapě a dařilo by se mu to lépe, kdyby alespoň věděl, co to je za kontinent. Winston ho sledoval ze dveří s nevěřicným úsměvem a pak, aby mu dal najevo, že není v místnosti sám, zakašlal. Technik vzhlédl a omluvně pokrčil rameny. „Nemám to tu ještě úplně zmapované.“

„To vidím.“ Úsměv staříka se ještě rozšířil. „Vidím, že tu zrovna nemáš...no...nemáš moc uklizeno.“

Zip jen potřásl hlavou a pomalu se narovnal. „Jak to děláte, že všichni umíte cokoli říct komplet uhlazeně a zamaskovat tím všechny nevychovanosti, abych se to taky pokusil trochu zcivilizovat?“

Tentokrát musela rameny pokrčit druhá strana. „Asi místní zvyk, folklor.“

„Jo, o folkloru a místních slovnících něco vím. Takže, abych rozšířil obzory Surreyským rodákům, u nás se tomu říká bordel. Svinčík. Brajgl. Binec. AAÚ – Absolutní Absence Úklidu.“

„To si budu muset přidat do slovní zásoby.“ Další úsměv. „Ale já ti pořád navrhuji, že ti s tím tady pomůžu.“

„Tohle,“ rozpřáhl se majetnicky Zip, „je můj nepořádek. Chápeš, jak to myslím? Můžeš být majitelem stoky a nemusí ti na sto procent vyhovovat, ale je tvoje.“

„Ne že bych to tak úplně chápal, ale akceptuji to. A o té uhlazenosti vyjadřování zauvažuji – nikdy jsem si toho moc nevšiml,“ poznamenal Winston a tentokrát vypadal vážně mírně zamyšleně.

Technik se musel zasmát. „Tak ty sis toho nevšiml? Ani tehdy, co jsem s Larou slavil, že sis po skoro dvou letech navykl mi konečně tykat, o což jsem tě žádal od prvního týdne tady?“

„Tak zrovna na tohle si vzpomínám až příliš dobře,“ protočil stařík oči. „Přesněji řečeno na ten rozbitý lustr, který postihl špunt z vašeho šampaňského.“

Ten provinilý výraz stálo za to vidět. „No...pravda, to se krapet vymklo z rukou...“

„To znělo tak surreysky, až se to blíží k uhlazenosti,“ mrkl na mladšího muže. „Tímto si tedy ode dneška dávám závazek, že se budu učit slovní zásoby i jiných oblastí. A proč jsem vlastně přišel – dáš si čaj? Zrovna připravuji těm dvěma pometlům tam nahoře a když už...“

„S radostí,“ zakřenil se. „A nejsem si jistý, jestli...no, jestli zrovna naše slovní zásoba se ti bude líbit. Je trochu š’avnatější.“

„Můžeš mi vysvětlit,“ začala Lara neobvykle rozrušeně, když vpadla k Zipovi do jeho elektronické svatyně, „...proč Winston všude chodí a mumlá si pořád dokola Brajgl, Binec, Svinčík a tak dále?“

„Vzbudil jsem v něm zájem o exotické výrazy.“

„No nazdar.“

„Neboj, on se jen učí...jak to říkal? Slovní zásoby z jiných oblastí,“ zamrkal na ni.

To povzdechnutí znělo upřímně od srdce. „V posledních dnech všechno zešílelo. Tak povídej.“

„Nechceš počkat na svého kámoše, ať si ušetřím hlasivky a neopakuju to dvakrát?“

„Sekundu, zavolám ho.“ Vyklonila se ze dveří a zařvala na celé panství. „KURTISI!“

Jedny dveře v patře se otevřely a z nich vykoukl lovec démonů, co si zrovna vysušoval vlasy ručníkem. Nejspíš právě vyletěl ze sprchy. „Zdálo se mi to, nebo jsem tě slyšel lehce a něžně vyslovit mé jméno?“

„Způsob se ti zdál, podstata ne. Pojď, máme tu už tu mapu i informace.“

„To´s to nemohla říct hned?“ zamračil se a přeběhl k nim. „Jo a mimochodem, něco mě napadlo.“

Povytáhla obočí. „Mám upéct dort, rozvěsit všude girlandy, rozházet konfety a připíjet na výjimečnou situaci?“

„Ještě nevíš, co ho napadlo,“ podotkl Zip.

„Jen to, že pokud by to tentokrát měla být stejně sebevražedná akce, a od tebe už ani jiné nečekám,“ začal vážně (Lara se naklonila k technikovi, co se pochechtával a zamumlala „Vidíš, jaké neopodstatněné závěry dělá!“), „chtěl bych, aby ses pokusila naučit pár věcí, co mají co dělat s řádem, alespoň základy telekineze. Samozřejmě nebudeš moct hned bořit zdi a zastavovat střely, ale mohlo by se to hodit, když tak poslouchám tvé vyprávění o spínacích v chrámech, které otevřou padací dveře přímo pod tebou a ty letíš na bodáky...“

Zadívala se na něj ještě vážněji. „Páni. Rozumný návrh, to jsem nečekala. Dobře. Kdy začneme?“

„Kdo ti řekl, že tě budu učit já?“ poťouchle se zašklebil. „Ne, dobře. Vidím to tak na zítra odpoledne, musím si pořádně uspořádat, co všechno máš umět.“

„Fajn. Prohlížel jsi ještě ten deník?“

„Ano,“ zachmuřeně přikývl, když si vzpomněl na deník svého otce, který nedávno sebrali z laboratoře na Strahově. „Karel využil ke svému záměru ty dva amulety, co patřily chrámu v Turecku. Jenže,“ povzdechl si, „...to znamená, že ty Pražské tady ještě někde musí být a že v tom druhém chrámu musí být taky Strážce. Máme o práci postaráno na pár let dopředu.“

Plus, samozřejmě, najít něco, čím slizouna preventivně zničit, protože chirugai funguje jen na medailony a kousky Karla pro využití síly Nephilim bychom dávali dohromady leda lepidlem. Ne že by se mi do toho extra chtělo a bylo to tak nutné, ale...“ pokrčil rameny. „Kdo ví, kdy se zas něco semele? Proto je lepší se o to postarat předem.“

„Díky za optimistické shrnutí. Ve všech bodech souhlas, což je asi poprvé za tu dobu, co tě znám. No a teď ty informace. Zipe?“

Oslovený kývl hlavou a zvětšil na monitor mapu jedné oblasti. „Tady je ten chrám. Místo prakticky neobydlené, až na pár vesnic. Všude je tam sucho, děsné podmínky. Ale kolem toho chrámu,“ zamumlal a zvětšil zmíněnou část, aby si to všichni mohli prohlédnout, „je něco jako džungle. Podle údajů se tam ovšem nikdo nepřibližuje...podle místních obyvatel je to prokleté.“ Pohlédl na oba dobrodruhy, co si se zaujetím prohlíželi obrazovku. „Myslím, že se vám tam bude líbit.“

„Pošleme ti pohled,“ ujistil ho Kurtis. Pak se otočil k Laře. „Vyhovuje ti odjezd za týden? Neměli bychom čekat moc dlouho.“

„Vyhovuje...“ přikývla, očima ale ještě stále sledovala tečku, vedle které se rýsoval miniaturně vyvedený symbol, který znala velmi dobře. Poslední symbol na Medailonech Věčnosti, který označoval splněný úkol a obnovení jednoho života.